

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120230028
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120230028.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Gandžalu, PhD. a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej S. U., nar. XX. decembra XXXX, trvalým pobytom M. XX, XXX XX M., právne zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, o zaplatenie sumy 3.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 3Csp/51/2020-249 zo dňa 3. júna 2021 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktoré je žalovaná p o v i n n á zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. 1. Okresný súd Veľký Krtíš ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom č.k. 3Csp/51/2020-249 zo dňa 3. júna 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z uvedenej istiny za dobu omeškania od 18. decembra 2018 do zaplatenia (I. výrok) a zároveň žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1. 2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 3.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z uvedenej istiny za dobu omeškania od 18. decembra 2018 do zaplatenia a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Uplatňovaného nároku sa domáhal z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzatvorená medzi jeho právnym predchodcom (Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653) a žalovanou dňa 11. novembra 2008. Nakoľko žalovaná v stanovených termínoch splátky nesplácala, čím porušila povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, jeho právny predchodca vyhlásil podaním zo dňa 23. novembra 2017 predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22. novembra 2017 a žalovanú vyzval na úhradu dlžnej sumy. Žalobca v žalobe ďalej poukázal na zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 17. decembra 2018 uzavretú medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a ním ako postupníkom, na základe ktorej mu bola postúpená pohľadávka voči žalovanej.

1. 3. Následne prvoinštančný súd poukázal na to, že Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 25. februára 2020 platobný rozkaz sp. zn. 6Up/231/2020, proti ktorému podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením.

1. 4. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenia strán sporu a na vykonané dokazovanie, na základe ktorého mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 11. novembra 2008 zmluvu o splátkovom úvere, neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli všeobecné obchodné podmienky. Žalovanej bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 250.000,- Sk (8.298,48 Eur), ktorý sa zaviazala splácať v 119 mesačných splátkach po 139,12 Eur. Úroková sadzba bola vo výške 15,45 % ročne, RPMN 11,94 %, dátum prvej splátky bol dojednaný na deň 20. decembra 2008 a dátum končenej splatnosti úveru bol dňa 20. októbra 2018. Jeho právny predchodca výzvou zo dňa 5. októbra 2017 oznámil žalovanej, že je v omeškaní so splácaním úveru, vyzval ju na zaplatenie dlžnej sumy úveru a zároveň ju upozornil na možnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Keďže žalovaná na upozornenie jeho právneho predchodcu nereagovala, podaním zo dňa 23. novembra 2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22. novembra 2017. Predmetné oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 4. decembra 2017. Podaním zo dňa 12. septembra 2018 vyzval jeho právny predchodca žalovanú na úhradu zosplatennej pohľadávky vo výške 6.990,97 Eur a upozornil ju, že je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 3. januára 2019 jeho právny predchodca oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výška dlhu žalovanej predstavovala sumu 8.337,37 Eur, z toho istina 4.894,73 Eur. Žalobca si v tomto spore uplatnil istinu vo výške 3.000,- Eur.

1. 5. Prvoinštančný súd v konaní primárne skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Aplikujúc ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) konštatoval, že spôsobilým predmetom postúpenia môže byť len pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené mal za preukázané, a to výzvou zo dňa 5. októbra 2017 a oznámením o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23. novembra 2017, ku ktorej žalobca predložil aj doručku preukazujúcu riadne doručenie žalovanej. Prvoinštančný súd tak dospel k názoru, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že žalovaná sa nemôže účinne dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže uvedená skutočnosť jej bola oznámená právnym predchodcom žalobcu podaním zo dňa 3. januára 2019.

1. 6. Prvoinštančný súd sa vysporiadal aj s námietkou žalovanej ohľadom absencie náležitostí predpokladaných ustanovením § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nakoľko bola úverová zmluva uzatvorená za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“), prvoinštančný súd pri rozhodovaní aplikoval ustanovenia práve tohto zákona; vykonaným dokazovaním však nemal preukázanú absenciu náležitostí spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

1. 7. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žaloba žalobcu je dôvodná, preto mu priznal uplatnenú istinu vo výške 3.000,- Eur. Keďže žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania počnúc dňom 18. decembra 2018, t.j. odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky na neho, prvoinštančný súd uložil žalovanej i povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.000,- Eur za dobu omeškania od 18. decembra 2018 do zaplatenia.

1. 8. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Vychádzajúc z toho, že žalobca mal v konaní plný úspech, priznal mu nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne, aby rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., tvrdiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2. 2. Žalovaná v odvolaní namietala, že zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi pôvodným veriteľom ako bankovým subjektom a žalobcom ako nebankovým subjektom, je absolútne neplatným právnym úkonom s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 a § 52 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Uviedla, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy nie je postúpenie z bankového subjektu na nebankový subjekt možné z dôvodu znenia § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, obsah ktorej by sa zmenou veriteľa zmenil.

Podľa jej názoru je nepochybné, že postúpením pohľadávky banky na inú osobu ako banku sa jej obsah mení. Vyplýva to zo skutočnosti, že banka má zákonnú povinnosť dodržiavať bankové tajomstvo klienta, pričom iná osoba takúto povinnosť nemá, ale aj zo skutočnosti, že banka ako regulovaný subjekt musí dodržiavať množstvo právnych noriem vymedzených napr. v zákone o bankách, pričom iná osoba takúto povinnosť nemá.

2. 3. V tejto súvislosti následne uviedla, že zákon o bankách predstavuje špecifickú právnu úpravu (*lex specialis*) voči všeobecnej právnej úprave v Občianskom zákonníku (*lex generalis*), a preto je potrebné za splnenia zákonných podmienok považovať postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt za platné, len ak klientom nie je spotrebiteľ. V oblasti spotrebiteľských zmlúv platí, že proti sebe stoja dve právne normy, a to právna norma vyjadrená v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorá pripúšťa postúpenie pohľadávky banky na inú osobu ako banku a norma vyjadrená v § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá nepripúšťa postúpenie pohľadávky banky na inú osobu ako banku, nakoľko by sa jej obsah zmenou veriteľa zmenil, v spojení s § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právna norma vyjadrená v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách tak zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti právnej norme vyjadrenej v § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aplikujúc výkladové pravidlo „*lex specialis derogat legi generali*“, v zmysle ktorého Občiansky zákonník ako špeciálny právny predpis upravujúci postavenie spotrebiteľa, má výkladovú prednosť pred inými právnymi predpismi. Žalovaná tak vyvodila, že banka nemôže postúpiť svoju pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu ako banku, nakoľko uvedené by bolo absolútne neplatné pre rozpor so zákonom. Z uvedeného podľa jej názoru vyplýva, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu, že svojím obsahom a účelom odporuje zákonu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu konštatoval, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalovanej uvedeným v odvolaní a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil. Uviedol, že postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že do existujúceho záväzku vstúpi nový veriteľ, čím dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho z už vzniknutého záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nevyžaduje súhlas dlžníka. Žalobca súčasne vyslovil názor, že pohľadávky banky voči svojim klientom nemožno považovať za druh pohľadávok, ktoré v zmysle § 525 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť; ich postúpením totiž nedochádza k zmene v ich obsahu ani k zhoršeniu postavenia dlžníka. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/93/2008 zo dňa 20. mája 2009 a sp. zn. 1MCdo/11/2012 zo dňa 9. októbra 2013 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19C/34/2012 zo dňa 24. apríla 2014. Do pozornosti odvolacieho súdu dal aj ustanovenia § 17 a § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

4. Žalovaná v replike konštatovala, že procesná obrana žalobcu nekorešponduje s prejednávanou vecou, pretože zmenou účastníka v záväzkovom vzťahu nedochádza len k zmene elementárnej roviny toho-ktorého vzťahu tým, že dlžníkovi je arbitrárne zmenená osoba veriteľa, ale rovnako aj k ohrozeniu právneho postavenia dlžníka, keď je tento vystavený neprímeraným, resp. zákonu odporujúcim požiadavkám nového veriteľa, na ktorého bol záväzok postúpený. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo k porušeniu, resp. nedodržaniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná opätovne uviedla, že nie je možné postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru v prípade, že veriteľom je banka a nadobúdateľom by mala byť osoba, resp. spoločnosť, ktorá nie je bankou. V závere vyjadrenia žalovaná uviedla, že žalobcom citované rozhodnutia sa netýkali spotrebiteľských právnych vzťahov.

5. Žalobca v duplike zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Uviedol, že postúpením pohľadávky k zhoršeniu postavenia žalovanej nedošlo, stále sa jedná o tú istú pohľadávku pôvodného veriteľa, pričom bez postúpenia by vzhľadom na porušenie zmluvných dojednaní bola vymáhaná pôvodným veriteľom tou istou zákonnou cestou akú zvolil žalobca. Za špekulatívne označil tvrdenie žalovanej, že zmenou veriteľa je vystavovaná neprímeraným, resp. zákonu odporujúcim požiadavkám nového veriteľa. Naopak, zastáva názor, že v danom prípade došlo k zlepšeniu postavenia spotrebiteľa, pretože v konaní si neuplatnil celú postúpenú pohľadávku, ale len časť istiny.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario s použitím § 219 ods. 3 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

7. 1. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. 2. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav na základe ktorého dospel k správny skutkovým zisteniam a na základe toho rozhodol vecne správne, keď žalovanú zaviazal na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní.

9. 1. Podľa ustálenej súdnej praxe sa pod pojmom aktívna vecná legitímácia rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného subjektívneho práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej subjektívnej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

9. 2. Odvolací súd reagujúc na odvolaciu námietku žalovanej ohľadom nemožnosti postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt, pretože zmenou veriteľa by sa zmenil jej obsah, uvádza, že postúpenie pohľadávky podľa ustanovenia § 524 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom. Obsahom nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu do majetku postupníka, pričom obsah pôvodného záväzku sa postúpením pohľadávky nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka, a teda nemení sa jeho povinnosť dlh splatiť.

9. 3. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka vymedzuje okruh pohľadávok, ktoré nemožno platne postúpiť. Samotné postúpenie určitých pohľadávok môže byť špeciálnymi právnymi predpismi buď zakázané alebo môže byť dovolené za splnenia určitých podmienok. Takýmto špeciálnym ustanovením je aj ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 v súvislosti s postúpením pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru na nebankový subjekt konštatoval, že „v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané.“. Z uvedeného nie je možné vyvodit' iný záver ako ten, že postúpenie pohľadávky banky na nebankový subjekt je možný, ak boli splnené podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

9. 4. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v prvej vete definuje dve podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), za ktorých možno postúpiť bankovú pohľadávku inej osobe. Prvou podmienkou je písomná výzva banky klientovi, aby plnil a druhou je omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 dní. Obe tieto podmienky právny predchodca žalobcu splnil a odvolací súd mal ich splnenie za preukázané. Náležitosti výzvy predpokladané ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách spĺňa oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23. novembra 2017, doručené žalovanej dňa 4. decembra 2017. Žalovaná bola zároveň preukázateľne v omeškaní viac ako 90 dní s úhradou dlžných splátok, nakoľko posledná splátka, ktorú uhradila, bola zo dňa 6. januára 2017. Právny predchodca žalobcu realizoval ďalšiu výzvu žalovanej aj dňa 12. septembra 2018, ktorú však táto v odbernej lehote neprevzala. Písomnú výzvu banky je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon, na nastúpenie účinkov ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. aby vyvolala zamýšľaný hmotnoprávny účinok, musí sa dostať do dispozičnej sféry adresáta. Takúto situáciu je však potrebné posudzovať objektívne, a teda musí byť preukázané, že adresát mal možnosť sa s takýmto prejavom vôle konajúcej osoby oboznámiť. Prihliadnuc na predloženú doručenkú odvolací súd konštatuje, že žalovaná objektívne mala možnosť oboznámiť sa s výzvou banky, ak by k svojim povinnostiam pristupovala zodpovedne.

9. 5. Odvolací súd zároveň poukazuje na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého môže veriteľ postúpiť pohľadávku, ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu; zákon o spotrebiteľských úveroch v zmysle poznámky k predmetnému ustanoveniu odkazuje na ustanovenie § 524 Občianskeho zákonníka. Ak je potom špeciálnym ustanovením k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku práve ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a podmienky predpokladané týmto ustanovením boli splnené, je nevyhnutné dospieť k už vyššie uvedenému záveru, že postupca - banka bol oprávnený postúpiť pohľadávku postupníkovi, a to aj nebankovému subjektu. Tento názor vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, s ktorou sa konajúci senát odvolacieho súdu stotožňuje, a preto námietky žalovanej v odvolaní, akokoľvek vyčerpávajúco odôvodnené, neboli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia v spore, preto napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C.m.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).